

Sygn. akt III AUa 154/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 maja 2021 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym:

Przewodniczący:	Sędzia Beata Górską (spr.)
Sędziowie:	Gabriela Horodnicka-Stelmaszczuk Urszula Iwanowska

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 31 maja 2021 r. w S.

sprawy P. J.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi we W.

o świadczenie postojowe

na skutek apelacji organu rentowego

od wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 25 lutego 2021 r., sygn. akt VI U 2188/20

oddala apelację.

Urszula Iwanowska	Beata Górską	Gabriela Horodnicka-Stelmaszczuk
-------------------	--------------	----------------------------------

Sygn. akt III AUa 154/21

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział we W. decyzją z dnia 23.06.2020 roku odmówił ubezpieczonemu P. J. prawa do świadczenia postojowego.

W odwołaniu od decyzji organu rentowego ubezpieczony podniósł, że w marcu 2020 roku osiągnął przychód w wysokości 47.940,87 zł, zaś od kwietnia do czerwca jego przychód wyniósł 0 zł, a wobec tego doszło do spadku przychodu w kwietniu przewyższający wymagane 15% i sytuacja ta w maju nie uległa zmianie. Wobec osiągnięcia zerowych przychodów (wynikających ze specyfiki działalności – branża turystyczno-rozrywkowa) w kwietniu oraz maju nie powinno być podstawą odmowy przyznania prawa do świadczenia postojowego.

Mając na uwadze powyższą argumentację, ubezpieczony wniósł o zmianę zaskarżonej decyzji i przyznanie świadczenia postojowego.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniosł o jego oddalenie i powielił argumentację zawartą w zaskarżonej decyzji, tj. że ubezpieczony nie spełnił warunku spadku przychodów w maju w stosunku do kwietnia o co najmniej 15%.

Sąd Okręgowy w Szczecinie wyrokiem z 25.02.2020 roku zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał ubezpieczonemu prawo do świadczenia postojowego za kwiecień i maj 2020 roku.

Sąd I instancji ustalił, że P. J. od 2016 r. prowadzi pozarolniczą działalność gospodarczą pod firmą (...) P. J.. W ramach prowadzonej działalności ubezpieczony zajmuje się organizowaniem oraz obsługą wielkich imprez na halach imprezowych oraz turystyką rodzinną. Prowadzona przez ubezpieczonego działalność nie została zawieszona. Ostatnia impreza zorganizowana przez ubezpieczonego w marcu 2020 r. przyniosła stratę, w kwietniu i maju ubezpieczony zmuszony został do odwołania trasy koncertowej w związku z ograniczeniami wprowadzonymi w celu zapobieżenia rozprzestrzenianiu się pandemii. Całość swoich wysiłków związanych z prowadzoną działalnością gospodarczą skoncentrował w tym okresie na zminimalizowaniu strat. W tym okresie, z uwagi na epidemię działalność eventowa ze względu na bezpieczeństwo ogółu obywateli nie mogła być prowadzona. Wysokość przychodów wnioskodawcy z tytułu prowadzonej działalności wniosła: w styczniu 2020 r. kwotę 926.114,31 zł, w lutym 2020 r. kwotę 3.359,26 zł, w marcu 2020 r. kwotę 47.940,87 zł, w kwietniu 2020 r. kwotę 0,00 zł, w maju 2020 r. kwotę 0,00 zł, oraz w czerwcu 2020 r. kwotę 0,00 zł. W dniu 16.06.2020 r. ubezpieczony złożył w organie rentowym wniosek o świadczenie postojowe w związku z przeciwdziałaniem skutkom wywołanym COVID-19 dla osób prowadzących działalność gospodarczą za miesiąc kwiecień 2020 r. Składając wniosek ubezpieczony wskazał, iż przychód osiągnięty w dwóch ostatnich miesiącach poprzedzających miesiąc złożenia wniosku wyniósł w marcu 47.940,87 zł i w kwietniu 0,00 zł. Jednocześnie ubezpieczony złożył w ZUS wniosek o świadczenie postojowe za miesiąc maj 2020 r. Składając wniosek ubezpieczony wskazał, iż przychód osiągnięty w dwóch ostatnich miesiącach poprzedzających miesiąc złożenia wniosku wyniósł w kwietniu 0,00 zł i w maju 0,00 zł. Składając wnioski intencją ubezpieczonego było uzyskanie świadczenia postojowego za kwiecień i maj 2020 r.

W oparciu o tak poczynione ustalenia faktyczne Sąd Okręgowy uznał, że odwołanie zasługiwało na uwzględnienie. Przywołując treść art. 15zq ust. 1 pkt 1, ust. 2, 3 i 4 ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (Dz.U. z 2020 r. poz. 374), podniósł, że w uzasadnieniu projektu nowelizacji, która dodała do cyt. ustawy między innymi art. 15zq–15zx, podkreślono, że osoby prowadzące działalność gospodarczą, opłacające składki same za siebie oraz osoby wykonujące pracę na podstawie umowy agencyjnej, umowy zlecenia, innej umowy o świadczenie usług, do których zgodnie z Kodeksem cywilnym stosuje się przepisy dotyczące umowy zlecenia, a także osoby wykonujące pracę na podstawie umowy o dzieło, są szczególnie narażone na niestabilność, a nawet całkowitą utratę przychodów z powodu pandemii COVID-19, ze względu na brak zleceń lub zamówień, czy rezygnację z realizowanych lub zawieranych umów. Rozwiązania legislacyjne obowiązujące już wcześniej (możliwość skorzystania z odroczenia terminu płatności składek, układu ratalnego, umorzenia należności składek) w obliczu pandemii spowodowanej COVID-19 w wielu przypadkach okazały się niewystarczające, aby uchronić określone grupy podmiotów przed zatorami płatniczymi i upadłością, jak również brakiem środków finansowych na zaspokojenie podstawowych potrzeb życiowych. Powyższe założenie wymaga uwzględnienia wykładni celowościowej poniższych przepisów w kontekście oceny prawidłowości zaskarżonej decyzji. Sąd Okręgowy podniósł, że organ rentowy odmawiając ubezpieczonemu prawa do świadczenia postojowego stanął na stanowisku, iż wnioskodawca nie spełnił ustawowo określonego w art. 15zq ust. 4 pkt 1 ustawy, gdyż wniosek złożył w czerwcu 2020 r., a w kwietniu i maju nie osiągnął żadnego przychodu wobec czego nie spełnia warunku spadku przychodów w maju, o co najmniej 15% w stosunku do kwietnia. W ocenie Sądu Okręgowego, wnioskodawca wykazał jednak, że wystąpił spadek przychodów wymagany przez ustawodawcę. Podniósł, że wykładnia art. 15zq ust. 4 pkt 1 dokonana przez ZUS nie uwzględniła przepisu art. 15zs ust. 7, że wnioski o świadczenie postojowe mogą być złożone do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych najpóźniej w terminie 3 miesięcy od miesiąca, w którym został zniesiony ogłoszony stan epidemii. Stan epidemii został wprowadzony rozporządzeniem Ministra Zdrowia z 20 marca 2020 r. w sprawie ogłoszenia na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej stanu epidemii (Dz.U. z 2020 r. poz. 491 ze zm.), zaczął obowiązywać od 20 marca 2020 r. i trwa nadal. W tym czasie wydano szereg przepisów zawierających

różnego rodzaju ograniczenia, między innymi ograniczenia określonego sposobu przemieszczania się, obowiązek poddania się kwarantannie, jak i ograniczenia funkcjonowania określonych instytucji lub zakładów pracy, czasowe ograniczenie określonych zakresów działalności przedsiębiorców oraz obowiązek wykonania określonych zabiegów sanitarnych; zakaz organizowania widowisk i innych zgromadzeń ludności; nakaz udostępnienia nieruchomości, lokali i terenów przewidzianych planami przeciwepidemicznymi; czasowe ograniczenie korzystania z lokali lub terenów oraz obowiązek ich zabezpieczenia. Istniejące ograniczenia nie uniemożliwiały, w ocenie Sądu, złożenia przez wnioskodawcę wniosku o świadczenie postojowe w maju 2020 r., niemniej nie można tracić z pola widzenia szczególnej sytuacji w jakiej znalazł się ubezpieczony związanej z zakazem prowadzenia imprez eventowych i koniecznością odwoływania w kwietniu i maju zaplanowanych imprez celem minimalizacji strat. Sąd Okręgowy podniósł, że ustawodawca, wskazując na możliwość złożenia wniosków o świadczenie postojowe najpóźniej w terminie 3 miesięcy od miesiąca, w którym został zniesiony ogłoszony stan epidemii, nie uzależniał dotrzymania terminu od istnienia i wykazania przez wnioskodawcę przeszkód uniemożliwiających złożenie takiego wniosku w miesiącu bezpośrednio następującym po miesiącu, w którym spełniał przesłanki do uzyskania tego świadczenia. Tak więc nie da się nie zauważyć wewnętrznej sprzeczności przepisów. Nie można przy tym zakładać, że racjonalny prawodawca wprowadza przepis, który pozwala na złożenie wniosku o świadczenie postojowe po odwołaniu stanu epidemii, jednocześnie ustanawiając takie ograniczenia, które nie pozwalają w żadnym stanie faktycznym na uzyskanie świadczenia po złożeniu wniosku w tym czasie. Przy interpretacji dokonanej przez organ rentowy, przepis art. 15zs ust. 7 cytowanej ustawy pozostaje martwy. Sąd Okręgowy wskazał, że z uwagi na stanowisko organu rentowego, które nie zostało wprost wyartykułowane, można się jedynie domyślać, że ubezpieczony miał złożyć wniosek po terminie. Jednakże, konieczność wskazania przychodów za miesiące poprzedzające miesiąc złożenia wniosku nie musi dotyczyć miesięcy bezpośrednio poprzedzających miesiąc w którym wniosek ten został złożony. Z uwagi na powyższe, nie sposób traktować wniosku ubezpieczonego dotyczącego świadczenia postojowego za kwiecień 2020 r. jako złożonego po terminie. Należy jednak odwołać się do interpretacji przepisów zgodnej nie z jej literalnym brzmieniem, a celem w jakim zostały wprowadzone, bowiem w założeniu wprowadzenie świadczenia postojowego miało na celu zminimalizowanie negatywnych skutków ekonomicznych rozprzestrzeniania się COVID-19 występujących między innymi u osób fizycznych prowadzących jednoosobową działalność gospodarczą poprzez rekompensatę utraty przychodów z wykonywanej działalności. Przysługuje ono, gdy w następstwie COVID-19 doszło do przestoju, obniżenia przychodów z działalności gospodarczej. W ten sposób ustawodawca zaproponował możliwość pomocy publicznej dla osób najbardziej dotkniętych epidemią (a więc niestabilnością gospodarczą). W oczywisty sposób przepis ten miał niejako „ratować” osoby wymienione w ustawie przed bankructwem, co z jednej strony miało chronić ich zabezpieczenie socjalne, a z drugiej strony ochraniać gospodarkę przed zapaścią. Jednocześnie zgodnie z § 5 pkt 1 ust 1 b rozporządzenia Ministra Zdrowia z dnia 13 marca 2020 r. w sprawie ogłoszenia na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej stanu zagrożenia epidemicznego (Dz.U. 2020 r., poz. 433) wstrzymano ze skutkiem natychmiastowym prowadzenie działalności gospodarczej związanej m.in. z organizacją, promocją lub zarządzaniem imprezami, takimi jak targi, wystawy, kongresy, konferencje, spotkania. Sąd Okręgowy mając więc na uwadze fakt, iż podstawową regułą obowiązującą w demokratycznym państwie prawnym jest koncepcja racjonalnego ustawodawcy, a więc ustawodawcy, którego akty prawne uzupełniają się wzajemnie oraz nie wykluczają się, należy uznać, iż właściwą formą wykładni prawa w niniejszym wypadku nie będzie wykładnia literalna – ta bowiem prowadziłaby do sprzeczności, mając na uwadze z jednej strony brzmienie art. 15zq ustawy COVID, z drugiej zaś strony cel jej wprowadzenia, a ostatecznie przepisy przedstawione w rozporządzeniu Rady Ministrów) – lecz wykładnia funkcjonalna. Szczególnie pomocny charakter tejże wykładni, polega na ustalaniu znaczenia przepisu w oparciu o przesłanki, które decydują o funkcji danego przepisu. W toku tej wykładni należy odwołać się do celu jaki ma spełnić przepis. Szczególnym rodzajem wykładni funkcjonalnej jest wykładnia celowościowa, odwołująca się do skutku, jaki zgodnie z zamierzeniem ustawodawcy ma osiągnąć interpretowana norma. W ocenie Sądu Okręgowego jednoznacznym zamiarem ustawodawcy w ramach przedstawionego powyższej sporu prawnego było przyznanie pomocy publicznej (finansowej) dla osób prowadzących działalność gospodarczą, w tym w szczególności dla osób działających w branżach najbardziej poszkodowanych na skutek epidemii. Niewątpliwie, mając na uwadze brzmienie § 5 wspomnianego rozporządzenia Rady Ministrów, należy uznać branżę w której ubezpieczony prowadzi działalność za poszkodowaną w znacznym stopniu, bowiem zgodnie z tym aktem prawnym ustawodawca ograniczył możliwość

prowadzenia działalności o tym – między innymi – charakterze, a więc de facto uniemożliwił wnioskodawcy oraz innym podmiotom osiągnięcie przychodów, i ostatecznie zaspokajania podstawowych potrzeb bytowych.

Z rozstrzygnięciem Sądu Okręgowego nie zgodził się organ rentowy. Zaskarżył wyrok w całości. Rozstrzygnięciu zarzucił:

1. naruszenie przepisów prawa materialnego przez niewłaściwą wykładnię art. 15zq ust. 4 pkt 1 ww. ustawy z dnia 02.03.2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych i uznanie wbrew wykładni językowej za właściwą wykładnię celowościową przepisu a w konsekwencji, że celem ustawodawcy było zrekompensowanie przedsiębiorcom zmniejszonych lub całkowicie utraconych w związku z sytuacją epidemiczną w kraju przychodów wbrew warunkowi zawartemu w art. 15zq ust. 4 pkt 1 ww. ustawy, tj. uzyskania w miesiącu poprzedzającym miesiąc złożenia wniosku o świadczenie postojowe przychodu z prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej w rozumieniu przepisów o podatku dochodowym od osób fizycznych o co najmniej 15% niższego od przychodu uzyskanego w miesiącu poprzedzającym ten miesiąc,

2. błąd w ustaleniach faktycznych, że przyczyną odmowy świadczenia wskazanego w decyzji było złożenie wniosku ubezpieczonego po terminie zamiast wskazanego w decyzji nie osiągnięcie w kwietniu i maju 2020 roku żadnego przychodu.

Wskazując na powyższe, skarżący wniósł o zmianę wyroku i oddalenie odwołania oraz zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego za obie instancje.

Ubezpieczony wniósł o oddalenie apelacji w całości, jako niezasadnej.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja organu rentowego nie zasługiwała na uwzględnienie.

Analiza zgromadzonego w niniejszej sprawie materiału dowodowego, w tym zarzutów apelacyjnych, doprowadziła Sąd Apelacyjny do wniosku, że zaskarżony wyrok jest prawidłowy.

Na wstępie, uwzględniając treść art. 387 § 2¹ pkt 1 k.p.c., wskazać należy, że Sąd Apelacyjny dokonując własnej oceny przedstawionego pod osąd materiału procesowego stwierdził, że Sąd Okręgowy w sposób prawidłowy przeprowadził postępowanie dowodowe, a poczynione ustalenia faktyczne (zawarte w wyodrębnionej redakcyjnie części uzasadnienia zaskarżonego wyroku) nie są wadliwe i znajdują odzwierciedlenie w treści przedstawionych w sprawie dowodów. Sąd Apelacyjny podzielił i przyjął jako własne zarówno o ustalenia faktyczne, jak i rozważania prawne poczynione przez Sąd pierwszej instancji, nie znajdując przy tym podstaw do uznania słuszności zarzutów apelacji stanowiącej jedynie polemikę z prawidłowymi motywami zapadłego orzeczenia. Skarżący błędnie zarzucił, że Sąd Okręgowy ustalił, iż przyczyną odmowy przyznania świadczenia postojowego było przekroczenie terminu do złożenia wniosku. Wbrew zarzutowi apelacyjnemu Sąd I instancji nie poczynił tego rodzaju ustalenia, zaś rozważania na ten temat (w wyodrębnionej od ustaleń części uzasadnienia wyroku) miały charakter dygresyjny i nie mający żadnego umocowania w materiale dowodowym (k. 44). Istota niniejszego sporu sprowadzała się do oceny, czy P. J. spełnił przesłanki niezbędne do przyznania mu świadczenia postojowego. Sąd Okręgowy rozpoznając sprawę powołał prawidłową podstawę prawną i zasadnie wskazał, że wprowadzenie świadczenia postojowego miało na celu zminimalizowanie negatywnych skutków ekonomicznych rozprzestrzeniania się COVID – 19 występujących między innymi u osób prowadzących działalność gospodarczą przez rekompensatę utraty przychodów z wykonywanej działalności. Świadczenie to przysługuje, gdy w następstwie COVID – 19 doszło do przestoju, obniżenia przychodów z działalności gospodarczej. Świadczenie postojowe ma charakter szczególny. Jego wprowadzenie uzasadnione było wyjątkowymi okolicznościami, to jest spadkiem wywołanym wystąpieniem COVID – 19 i ogłoszeniem stanu epidemii w określonym czasie. Stan epidemii został wprowadzony rozporządzeniem Ministra Zdrowia z 20 marca 2020 r. w sprawie ogłoszenia na obszarze RP stanu epidemii (Dz.U. z 2020 r., poz. 491 ze zm.), zaczął obowiązywać od 20

marca 2020 r. W tym czasie wydano szereg przepisów zawierających różnego rodzaju ograniczenia, między innymi dotyczące przemieszczania się, ograniczenia funkcjonowania określonych instytucji, czy też dotyczące czasowego ograniczenia określonych zakresów działalności przedsiębiorców. Na podstawie § 5 pkt 1 ppkt 1b rozporządzenia Ministra Zdrowia z dnia 13 marca 2020 r. w sprawie ogłoszenia na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej stanu zagrożenia epidemicznego (Dz. U. z 2020 r., poz. 433) wprowadzono ze skutkiem natychmiastowym wstrzymanie prowadzenia działalności gospodarczej związanej z organizacją, promocją lub zarządzaniem imprezami, takimi jak targi, wystawy, kongresy, konferencje, spotkania, włączając działalności polegające na zarządzaniu i dostarczaniu pracowników do obsługi terenów i obiektów, w których te imprezy mają miejsce (ujętej w Polskiej Klasyfikacji Działalności w podklasie 82.30.Z). W niniejszej sprawie w związku z tego rodzaju ograniczeniem, ubezpieczony nie mógł prowadzić działalności gospodarczej. Ustawodawca w zakresie prowadzonej przez ubezpieczonego działalności gospodarczej uniemożliwił całkowicie osiąganie przychodów. Z uwagi na epidemię COVID-19 zaistniała potrzeba wprowadzenia szczególnych rozwiązań mających na celu przeciwdziałanie negatywnym skutkom gospodarczym tej sytuacji. W przedmiotowej sprawie spór w szczególności dotyczy rozumienia normy zawartej w art. 15zq ust. 4 ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (Dz.U. z 2020 r. poz. 374). Należy jednak przypomnieć, że zgodnie z art. 15zq ust. 1 pkt 1 cyt. ustawy osobie prowadzącej pozarolniczą działalność gospodarczą na podstawie przepisów ustawy z dnia 6 marca 2018 r. - Prawo przedsiębiorców lub innych przepisów szczególnych, zwanej dalej "osobą prowadzącą pozarolniczą działalność gospodarczą" - przysługuje świadczenie postojowe. Zgodnie z art. art. 15zq ust. 3 cyt. ustawy świadczenie postojowe przysługuje, gdy w następstwie wystąpienia COVID-19 doszło do przestoju w prowadzeniu działalności, odpowiednio przez osobę prowadzącą pozarolniczą działalność gospodarczą albo przez zleceniodawcę lub zamawiającego, z którymi została zawarta umowa cywilnoprawna. Nadto, zgodnie z art. 15 zq ust. 4 cyt. ustawy osobie prowadzącej pozarolniczą działalność gospodarczą świadczenie postojowe przysługuje, jeżeli rozpoczęła prowadzenie pozarolniczej działalności gospodarczej przed dniem 1 kwietnia 2020 r. i: nie zawiesiła prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej oraz jeżeli przychód z prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej w rozumieniu przepisów o podatku dochodowym od osób fizycznych **uzyskany w miesiącu poprzedzającym miesiąc złożenia wniosku o świadczenie postojowe był o co najmniej 15% niższy od przychodu uzyskanego w miesiącu poprzedzającym ten miesiąc (...)**. Organ rentowy wywodzi, że właściwą formą wykładni wyżej wymienionego przepisu powinna być wykładnia literalna, co w przekonaniu organu oznacza, że wniosek o świadczenie postojowe powinien być złożony w trzecim, kolejnym miesiącu, bezpośrednio poprzedzającym miesiąc co najmniej 15% zmniejszenia przychodu w następstwie wystąpienia COVID-19. W przekonaniu Sądu Apelacyjnego, tego rodzaju wywód prawny organu jest niezasadny, jako sprzeczny z celem ustawy. Z definicji błędne jest bowiem twierdzenie organu, że ubezpieczony we wniosku o świadczenie postojowe nie wskazał przychodu z miesięcy poprzedzających miesiąc złożenia wniosku. Dla Sądu oczywiste jest i nie wymaga pogłębionego argumentowania, że luty, marzec są miesiącami poprzedzającymi kwiecień i maj 2020 roku. Jakkolwiek należy zgodzić się ze spostrzeżeniem organu, że choćby maj nie jest miesiącem bezpośrednio poprzedzającym marzec (w którym ubezpieczony wykazał jeszcze osiągnięcie przychodu w kwocie 47940,67 zł), to podkreślenia wymaga, iż ustawodawca nie zawarł takiego zastrzeżenia w przepisie art. 15zq ust. 4 pkt 1 ustawy z 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19. Gdyby zamysłem ustawodawcy była konieczność wnioskowania przez beneficjenta o świadczenie z racji różnicy w przychodach w kolejnych, następujących po sobie miesiącach, to zamieściłby wyrażenie „bezpośrednio”, czego jednak nie uczynił; ani w treści art. 15 zq ust. 4 pkt 1, ani w treści art. 15 zs ust. 3 i 4c ustawy. Tymczasem ustawodawca zapisał: (..) przychód (..) uzyskany w miesiącu poprzedzającym miesiąc złożenia wniosku o świadczenie postojowe był o co najmniej 15% niższy od przychodu uzyskanego w miesiącu poprzedzającym ten miesiąc; (...), a zatem rzecz dotyczy wszystkich miesięcy poprzedzających miesiąc złożenia wniosku, a nie tylko miesięcy bezpośrednio poprzedzających. Należy również dodać, że w przekonaniu Sądu Apelacyjnego, beneficjenci świadczeń postojowych nie są ograniczeni czasowo, jeśli chodzi o datę złożenia wniosku o świadczenie, z wyjątkiem trzymiesięcznego terminu określonego w art. 15zs ust. 7. Dla uprawnionych ten właśnie termin to termin prawa materialnego, zawity, po upływie którego zagwarantowane ustawą uprawnienie wygasa, zaś sam termin nie podlega przywróceniu. Należy stanowczo stwierdzić, że tego rodzaju terminu zawitego ustawodawca nie wprowadził dla beneficjentów świadczenia postojowego w art. 15 zq ust. 4 i art. 15 zs ust. 3 i 4c ustawy. Natomiast interpretacja organu, która bynajmniej nie jest prostą interpretacją językową, co

zostało wyżej wykazane, kreuje termin zawity prawa materialnego i to bardzo krótki, bo miesięczny. Gdyby bowiem przyjąć rozumienie organu, możliwość uzyskania świadczenia postojowego zamykałaby się jedynie w trzymiesięcznym okresie, tj. dwa miesiące liczenia przychodów i bezpośrednio kolejny, trzeci miesiąc, jedyny, w którym organ dopuszcza możliwość złożenia wniosku. Interpretacja organu prowadzi więc do rażącego zawężenia ustawowego uprawnienia, w porównaniu z tym co wprost uregulował ustawodawca, ponieważ wprowadza miesięczny termin o charakterze terminu zawitego, bezpośrednio po miesiącach gdy doszło do obniżenia przychodów. Przy czym, należy stanowczo podkreślić, że tego rodzaju zawitego terminu ustawodawca wprost nie zapisał. Doszło więc do sytuacji, że to wskutek interpretacji organu, strona została pozbawiona uprawnienia gwarantowanego ustawą, ponieważ w opinii organu, uprawnienie wygasło wskutek złożenia wniosku z opóźnieniem, tj. w kolejnym, a nie bezpośrednio następnym miesiącu. Wymaga stanowczego podkreślenia, że zawite terminy prawa nie mogą być wyinterpretowane przez organ stosujący prawo, lecz muszą wynikać z zapisu ustawy, o czym w niniejszym przypadku stanowi art. 15zs ust. 7. Organ nie może sobie przypisywać uprawnienia do kreowania terminów prawa materialnego, których ustawodawca wprost nie zapisał, z jednoczesnym pominięciem tych zapisanych przez ustawę, co dotyczy art. 15zs ust. 7. Tym bardziej, że w sprawie, organ dokonując własnej interpretacji, w ogóle nie odniósł się do normy zawartej w art. 15zs ust. 7 i nie objaśnił jej znaczenia w kontekście własnych wywodów prawnych. W ocenie Sądu Apelacyjnego zamieszczenie przez ustawodawcę terminu zawitego w art. 15zs ust. 7 ustawy wprost koreluje z art. 15 zq ust. 4. i art. 15 zs ust. 3 i 4c ustawy i nakazuje przyjąć, że wniosek o świadczenie postojowe może dotyczyć dowolnych miesięcy poprzedzających miesiąc złożenia wniosku, stąd ustawodawca nie zamieścił w tych przepisach przysłówka bezpośrednio. Jest to oczywiste, ponieważ użycie tego słowa w istocie wyeliminowałoby rację prawną wprowadzenia terminu zawitego w art. 15zs ust. 7 ustawy. Reasumując, wbrew podniesionym zarzutom apelacyjnym, Sąd Okręgowy wyjaśnił w toku procesu wszystkie istotne okoliczności i przyjął właściwą podstawę prawną swojego rozstrzygnięcia.

Wskazując na argumenty wyżej podane Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację jako niezasadną.

Urszula Iwanowska Beata Górska Gabriela Horodnicka

-Stelmaszczuk